

kule mind. Et sa agga üksford mind surmast
peästid, siis ei tea ma sedda sulle muul wiisil
tašfuda, kui sinnuga ühtlaſse furra!" Nenda
kargas ta selle õnnetuma ümber sülllega kiini
ja hüdis: "Noh! teie werre jännulised, pange
tuld peale, minna tahhan omma heateggiaga
furra!" Türgi üllem pani sedda armastust
wägga immeks, sai ommas meles halledaks ja
kinkis mõllemattele täit lahti lastmist.

Kül mõnni Türgi usso mees,
On armastuses meie ees,
Ta annab omma ello ka,
Kui sõbber peab surema,
Mis meie seast ni kergeste
Sõbber sõbra eest ei te!
Kui olleks sõbber surma teel,
Siis risuks sõbber sõbra weel! —
Se on nüüd saggest meie wiis,
Sest näme palju kurja siis,
Et wargus, pettus, walle-keel
Ja kurjus, ahnus, tigge meel
Kül wägga laialt igga pä
On nähha seal, kelle ust on kää.

Prilli-kaupleja.

Wanna juut kauples prillidega ja tulli nore,
uhkemeleliſse kirjutaja jure ka kauplema. Noor-
mees wõttis ühhed kätte, pani filmade ette
ja ütles: „Need ei aita keddagi! Wata, kui
ma neid filmade ette pannen ja sinno peale
watan, siis näitab, kui olleks üks kelm ja
pettis minno ees!" — Juut, kelle pea mädda
ei olnud, kostis: „Ei, noormees, se ei woi
olla; andke furd minno kätte, ma tahhan
iſe wadata." Juut pani prillid ninna peale,
watis noremehhe otsa ja hüdis: „Jah herra!
teil on digus! kui ma nende läbbi watan, siis
nään ka ühte kelmi ja petjat omma ees!"

Mis aitas nore uhke meel,
Juut andis wästo parrem weel:
Nüüd ollid kelmid mõllemad,
Mi kaua funni ellawad;
Sest uhkus kaddus nore peast,
Juut naeris tedda wälja heast!